

Rozważania: sobota 2 tygodnia okresu zwykłego

Rozważania na sobotę drugiego tygodnia okresu zwykłego.

Proponowane tematy to: Jezus jest zawsze do naszej dyspozycji; On jest źródłem nowości; Eucharystia syci pragnienie naszych dusz.

- Jezus jest zawsze do naszej dyspozycji;
- On jest źródłem nowości;
- Eucharystia syci pragnienie naszych dusz.

WOKÓŁ JEZUSA I JEGO UCZNIÓW
tłoczyło się tak wiele osób, że
nierzadko «nawet posilić się nie
mogli» (Mk 3, 20). Pan spędza
godziny słuchając ludzi, z których
każdy jest bardzo różny. Dla jednego
ma słowa przebaczenia i zachęty, dla
innego gest czułości, dla niektórych
to spotkanie oznacza koniec choroby
lub początek nowego życia. Każda
osoba, która zbliża się do Jezusa
czuje się wysłuchana, zauważona i
kochana, nawet jeśli są to spotkania
trwające kilka sekund. My również
jesteśmy częścią tego tłumu i
niecierpliwie czekamy, aby zobaczyć
Mistrza twarzą w twarz. O co Go
więc zapytam? Co chciałbym mu
powiedzieć? Co mnie martwi? Co
muszę uporządkować w mojej
duszy? Kogo będę dziś nosił w sercu
w szczególny sposób? Czy moje
chwile modlitwy są tak samo
prawdziwe, jak te spotkania opisane
w Ewangelii? Pan czeka na nas

przecież z takim samym zainteresowaniem.

Rzesze potrzebujących ludzi pochłaniają siły Mistrza i Jego uczniów. Jednak miłość do tłumów jest ważniejsza niż zmęczenie i głód, ważniejsza niż jakikolwiek osobisty problem. Chrystus utożsamia się ze swoją misją zbawienia do tego stopnia, że wszystko w Nim jest jej podporządkowane. Aby być z nami przez jakiś czas, Jezus jest gotów nie jeść lub pozostać w tabernakulum bez względu na czas. „Dlatego - wyznał św. Josemaría - kiedy przemierzam ulice jakiegoś miasta lub wsi, sprawia mi radość dostrzeżenie - choćby z daleka - sylwetki kościoła: to kolejne Tabernakulum, jeszcze jedna okazja, żeby dusza mogła uciec i chociażby tylko pragnieniem znaleźć się przy Panu w Najświętszym Sakramencie”[1].

.....

NIE WSZYSCY PODZIELAJĄ
ENTUZJAZM TŁUMU DLA JEZUSA.
Niektórzy z jego współobywateli i
krewnych, którzy znają go od
dziecka, nie mogą pogodzić się tym,
że posiadł taką sławę. Znali od
zawsze syna cieśli i myślą, że wiedzą
już wszystko czego można się po nim
spodziewać. Dlatego też to co się
dzieje, nie mieści się w ich głowach.
Być może i my znamy Jezusa od
najwcześniejszego dzieciństwa, i być
może, podobnie jak jego sąsiadom,
nam również wydaje się, że wiemy
czego możemy się po Nim
spodziewać. I to może to być
przeszkodą w otwarciu się na Jego
dary. Starzeć się duchowo oznacza
właśnie nie oczekiwać niczego
nowego, nawet od tych, którzy są
źródłem wszelkiej nowości.
Obecność Jezusa odmładza ducha,
sprawia, że wiara staje się coraz

śmielsza, nadzieja pewniejsza, miłość bardziej żarliwa.

„Słowo Boże w Księdze Apokalipsy, mówi tak: «Oto czynię wszystko nowe» (Ap 21, 5). Chrześcijańska nadzieja opiera się na wierze w Boga, który zawsze stwarza nowe rzeczy w życiu człowieka, stwarza nowe rzeczy w historii, stwarza nowe rzeczy we wszechświecie. Nasz Bóg jest Bogiem, który stwarza nowe rzeczy, ponieważ jest Bogiem niespodzianek." [2] Za każdym razem, gdy św. Josemaría zbliżał się do ołtarza, aby odprawić Mszę św., w głębi duszy kosztował Psalmu 43 i zwracał się do Boga jako Boga, który raduje naszą młodość. Jeśli odkryjemy jakiś symptom duchowego starzenia się, możemy uciec się do uczty eucharystycznej, aby się odnowić, aby Bóg rozświetlał nasze życie darem świeżej wiary; wtedy przekonamy się, że dla Niego nie ma rzeczy niemożliwych (por. Łk

1, 37) i że Jego ręka nie jest tak krótka, żeby nie mogła ocalić (por. Iz 59,1).

JEST PÓŻNO, A ON JESZCZE NIE ZJADŁ. Jednak Jezus mówił swoim uczniom o pokarmie, którego nie znali: "Moim pokarmem jest pełnić wolę Tego, który Mnie posłał" (J 4, 34). Tłum, który z jednej strony nie pozwala Mu jeść, z drugiej pozwala Mu zobaczyć, że wolą Ojca jest zbawienie wszystkich. I ta wola Ojca będzie ostatecznie Jego wyjątkowym pokarmem. «Widząc tłumy, ulitował się» (Mt 9, 36). Pełnienie woli Ojca powoduje jeszcze większy głód pełnienia woli Ojca. Materialny pokarm syci, kiedy go spożywasz; Pokarm duchowy, im więcej go smakujesz, tym więcej głodu przywołuje. Po dniu spędzonym na czynieniu dobra tak wielu ludziom,

uczniowie są wyczerpani i głodni, ale także odczuwają większy głód dusz. To właśnie dzieje się z tymi, którzy idą za Jezusem: którzy nie mogą żyć za plecami tłumu i odczuwają tak wielkie pragnienie, aby On ich uszczęśliwił.

Pod koniec dnia w końcu usiądą, aby coś zjeść. Razem jedli wiele razy, ale nadejdzie taki dzień, pod koniec Jego drogi na tej ziemi - podczas Ostatniej Wieczerzy, w którym Chrystus zaspokoi ich swoim głodem. W Eucharystii spożywamy i jesteśmy napełnieni głodem Chrystusa, Jego pragnieniem zbawienia, Jego pragnieniem dusz. Prośmy naszą Matkę o to, aby pomogła nam uczestniczyć z coraz większą miłością w tej uczcie; w ten sposób razem z Nią nasze serca utożsamiają się z cierpieniem tłumów i nie będą myśleć o niczym innym, jak tylko o tym, by je uszczęśliwić.

---

[1] Św. Josemaría, *To Chrystus przechodzi*, nr 154.

[2] Papież Franciszek, *Audiencja*, 23 sierpnia 2017.

---

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-sobota-2-tygodnia-okresu-zwyklego/> (21-01-2026)